

עמית רופא

4 שירים

סתיו

*

לאלכס אפשטיין

הנה הסתו.
היום והלילה שונים.
לילו הרחב
מקבץ חלומות לעבים.
הסתו במעי
מאפיר על יפי אהבה.
ובתוך מתי:
העבר בחיי לא כבה.

בן חמש, על שפת הים –
תמונה בתוך ראי.
הגוף הכבד שוקע בשלג,
שוקע ושב לעלות,
ועל פני השטח: כמעט חיים,
קצור־ים – הנשמה מפה לפה
ושיר עובר מפה לאזן,
מאזן לזכרון.

יפי העלה
קמל סביב חלוני.
בוא אלי וגלה:
היפי הזה הוא אני.

עכשו:
רחוב קינג ג'ורג'
איש קטן,
ברחוב אולי גם
נערה, אולי נער.
החם פותח שער
לשאלה אחת,
כמו חוף פעור בזכרון:
"היכן לנינגרד?"

סונט

נובמבר

A Geneviève Brisac

נובמבר עטף בקדרות ובכפור
והעיר רטטה כעולל.
נובמבר היא כפרפר אל האור
ואנחנו הלכנו שולל.

ברציה צועדים אנשים ומפסע
כף וגליהם הוא לשוא.
אנשים צועדים לעתיד, ומרסה
פוקעת כזג ענב.

ונובמבר יתם ויהי למוֹלד
ואנחנו לפתע נדם.
ורוח הצמבר יחליץ לנו שד
וכך נעלה לגרדום.

מה מחכה לאדם?
רמה, רמה ותולע.
ביזע, ביזע ודם,
בזה האדם ממלא.

וכל הדיון במצב
אין בו חמרה או תקנה:
האדם פוסע בצב
אל עבר שמי עננה.

ושניו מצהיבות בצנובר
מאכול ושתה ועשן,
האדם מתכווץ בעבר,
לפעמים איננו ישן.

ואני שישנתי היטב
מתעורר וחס בכאב.